

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118401107
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:6118401107.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Marty Trnavskej v spore žalobcu: V. S. U., a.s., so sídlom L., O. XXXX/XXX, N.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátska kancelária R. R. s.r.o., so sídlom O., 1. T. XXX/XX, N.: XX XXX XXX, proti žalovanej: Z. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., G. XXX, zastúpenej Občianskym združením C. o zaplatenie 504,90 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 30. októbra 2019, č.k. 4Csp/8/2019 - 96, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou pôvodne /v upomínacom konaní/ na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 10.12.2018 sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 504,90 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne: zo sumy 646,90 Eur od 01.09.2018 do 01.09.2018, zo sumy 603,30 Eur od 02.09.2018 do 22.09.2018, zo sumy 558,94 Eur od 23.09.2018 do 30.10.2018, zo sumy 540,53 Eur od 31.10.2018 do 27.11.2018 a zo sumy 494,61 Eur od 28.11.2018 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Dôvodil tým, že žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 15.06.2015 Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, súčasťou ktorej boli Úverové podmienky spoločnosti V. S. U., a.s., na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.600,- Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala žalobcovi vrátiť v 48 pravidelných mesačných splátkach po 51,72 Eur. Žalovaná sa však dostala do omeškania so splácaním úveru a v dôsledku tejto skutočnosti žalobca úver zosplatnil listom zo dňa 16.08.2018, pričom 15 dňová lehota na zaplatenie uplynula dňom 31.08.2018. Úrok z omeškania žalobca požadoval v sadzbe 5 % ročne od 01.09.2018. Žalovaná žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poprela dôvodnosť nároku tvrdiac, že žalobcovi zaplatila viac, ako mu náleží, keďže pre vady v obligatórnych náležitostiach zmluvy, je úver bez úrokov a poplatkov. Súd prvej inštancie na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením listín, ktoré strany sporu pripojili do súdneho spisu, a to najmä Úverovou zmluvou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.06.2015; Dohodou o zrážkach zo mzdy, Úverovými zmluvnými podmienkami spoločnosti V. S. U., a.s.; Informáciou o poistení; výzvou k splateniu celého úveru zo dňa 16.08.2018 + poštovným podacím hárkom; Výpisom čerpania, splátok a úhrad k zmluve č. XXXXXXXXXXXX, predžalobnou výzvou zo dňa 14.09.2018 + poštovným podacím hárkom, prehľadom priemerných úrokových mier úverov poskytnutých bankami a ďalším obsahom spisu, na základe čoho zistil, že obchodná spoločnosť V. S. U., a.s., ako veriteľ a žalovaná ako dlžník, dňa 15.06.2015 prostriedkami internetovej komunikácie (v spojení so zaslaním sms správy)

uzavreli úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, s parametrami: druh úveru - bezúčelový úver; celková výška úveru 1.600,- Eur; celková výška mesačnej splátky 51,72 Eur; termíny splatnosti splátok (kolónka 31): obsahuje odkaz na text pod čiarou: „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po splatnosti úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15.deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Informácie o splátkach nájdete po registrácii aj na www.SpravcaFinancii.sk“; počet splátok: 48; ročná úroková sadzba: 23,35 %; RPMN od 26,3 %; odplata: 23,35 %; priemerná hodnota RPMN: 18,24 %; celková čiastka splatná spotrebiteľom (bez platieb za doplnkové služby): 2.482,56 Eur; spôsob úhrady splátok; bankovým prevodom; termín konečnej splatnosti: 48 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli aj úverové zmluvné podmienky obchodnej spoločnosti V. S. U., a.s., účinné od 01.10.2014. Z pripojeného výpisu čerpania splátok a úhrad je zrejmé, že žalovaná predmetný úver riadne nesplácala. Predchodca žalobcu dňa 20.08.2018 odoslal žalovanej výzvu k splateniu celého dlhu (vo výške 831,06 Eur). Žalovaná celkovo na dlh uhradila sumu 1.926,04 Eur, pričom poslednú úhradu vykonala dňa 26.11.2018. Výpis čerpania splátok a úhrad potom preukazuje presný prehľad žalovanou vykonaných úhrad. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázať, že žalobca ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ dňa 15.06.2015 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a o pôžičkách v znení ku dňu 15.06.2015. Uvedená zmluva však nemala náležitosti vyžadované zákonom a preto ju súd prvej inštancie považoval za bezúčelnú a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z.. Súd prvej inštancie konštatoval, že predložená zmluva nemá dostatočne určitým spôsobom vymedzený termín konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z.. Nemožno považovať za dostačujúce vymedzenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru slovným spojením „48 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15.dňa v poslednom mesiaci“. Pri spotrebiteľských zmluvách zákon kladie zvýšené nároky na jasnosť, určitosť a zrozumiteľnosť zmluvných dojednaní, aby spotrebiteľ mohol vždy, bez problémov a jednoznačne, zistiť všetky pre neho relevantné informácie. Medzi tie nesporne patrí aj údaj o konečnej splatnosti úveru. V danom prípade sa však údaj o konečnej splatnosti odvíja od momentu poskytnutia úveru, čo však nie je moment zhodný s uzatvorením zmluvy. V prejednávanej veci k poskytnutiu úveru došlo bankovým prevodom, čiže pre zistenie termínu konečnej splatnosti je potrebné poznať, či a hlavne kedy reálne došlo k poukázaniu úverových prostriedkov žalovanej (napr. z výpisu z bankového účtu a pod.). Z uvedeného dôvodu nemožno dospieť k záveru, že takto vymedzený termín konečnej splatnosti spĺňa predpoklady vyžadované ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko pre jeho zistenie je potrebné poznať ďalšie skutočnosti priamo nevyplývajúce z obsahu zmluvy. Obdobným nedostatkom trpí aj vymedzenie termínu splatnosti jednotlivých splátok úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. v kolónke 31. zmluvy. Nielenže uvedená kolónka budí na prvý pohľad dojem nevyplnenosti, keďže odkazuje na text pod čiarou, ale čo je podstatnejšie, termín prvej splátky je rovnako odvodzovaný od momentu poskytnutia úveru, čo si od spotrebiteľa vyžaduje ďalšie zisťovanie údajov nevyplývajúcich priamo z obsahu uzatvorenej zmluvy a závislého od súčinnosti tretích strán, v tomto prípade bánk spravujúcich účty žalobcu a žalovanej, čo nemožno považovať za prípustné v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z.. Naproti tomu sa súd prvej inštancie nestotožnil s tvrdeniami žalovanej, že zmluva neobsahuje uvedenie adresy na uplatnenie reklamácie spotrebiteľom (§9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z.), nakoľko tento údaj je v zmluve uvedený dostatočne jasným a zrozumiteľným spôsobom na konci kolónky 46. zmluvy - odkazom na označenie veriteľa v záhlaví zmluvy. Rovnako sa nestotožnil ani s názorom, že v danom prípade mali byť splátky úveru členené na istinu, úroky a poplatky. Keďže poskytnutý úver je považovaný za bezúčelný a bez poplatkov z dôvodov uvedených vyššie, súd prvej inštancie považoval už za nadbytočné bližšie sa touto otázkou zaoberať. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že poskytnutý úver je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 9 ods. 2 písm. f/ a l/ zákona č. 129/2010 Z. z. považovať za bezúčelný a bez poplatkov. Keďže medzi stranami nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 1.600,- Eur a žalovaná doposiaľ splatila 1.926,04 Eur, čo je viac ako v skutočnosti bola povinná, žalobu ako nedôvodnú zamietol. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 9 ods. 2, § 2, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V tomto prípade bola žalovaná v konaní plne úspešná, preto jej súd prvej inštancie priznal náhradu účelne vynaložených trov konania v plnom rozsahu.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery), navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie s tým, že súčasne uplatnil náhradu trov konania, ktoré mu vznikli tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní. K otázke doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Žalobca uviedol, že doba trvania zmluvy je uvedená v Hlave 6 § 1 Úverových zmluvných podmienok a to, že zmluva je uzatvorená na dobu trvania záväzkov z nej plynúcich. Termín konečnej splatnosti je uvedený v bode 39. zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako 48 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci t.j. deň 15.06.2019. Podľa právnej teórie pojem termín predstavuje pevný bod, ktorý ale nemusí byť určený konkrétne, napr. dátumom, ak je možné ho určiť na základe výkladových pravidiel. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 21.11.2017, sp. zn. 17Csp/158/2017, rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 16.10.2017, sp. zn. 13Csp/132/2017 a iné. Žalobca ďalej uviedol, že náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je v úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výška, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je uvedená v zmluve v časti textu zmluvy označeného pojmom úver, kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky - 51,72 Eur, o počte splátok uvedených v bode 36. - 48. a tiež termínoch splatnosti splátok. K zákonnému pojmu termín splatnosti je potrebné uplatňovať ustanovenie § 122 Občianskeho zákonníka, nakoľko zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý je aplikovaný v úverovej zmluve nemá vlastnú špeciálnu úpravu počítania času a teda platia všeobecné pravidlá počítania času. Obdobný názor pokiaľ ide o nevyhnutnosť rozkladu splátok zaujal vo svojom rozsudku zo dňa 09.11.2016 aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15, v ktorom uviedol odpoveď na prejudiciálnu otázku týkajúcu sa rozkladu splátok v zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Okrem toho dal žalobca do pozornosti skutočnosť, že splátkový kalendár s rozkladom splátok bol žalovanej odovzdaný pri podpise úverovej zmluvy, takže žalovaná mala presné informácie o rozklade splátok.

4. Žalovaná prostredníctvom svojho zástupcu vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a tento navrhovala potvrdiť. Poukazujúc na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.03.2018, č.k. 8Co/373/2017 dôvodila, že termín konečnej splatnosti musí byť v spotrebiteľskej zmluve uvedený ako jeden konkrétny termín - deň, mesiac a rok, nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok. 15. deň v mesiaci považovala za neurčitý termín konečnej splatnosti a mala za to, že spotrebiteľská zmluva musí byť jasná, zrozumiteľná a určitá. S poukazom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch uviedla, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať aj adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, alebo sťažnosť, pričom predmetná zmluva o úvere túto podstatnú náležitosť neobsahuje. Ďalej žalovaná uviedla, že mesačná splátka musí byť v spotrebiteľských zmluvách rozlíšená na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, na podporu ktorého názoru poukázala na rozsudky Krajského súdu v Trnave zo dňa 04.10.2018, č.k. 19Co/88/2018, prípadne zo dňa 25.10.2018, č.k. 20Co/111/2018 a iné.

5. Žalobca v písomnej replike na vyjadrenie žalovanej uviedol, že s vyjadrením žalovanej nesúhlasí a zotrváva na svojich tvrdeniach uvedených v odvolaní.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spíňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením

dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. V posudzovanej veci súd prvej inštancie zamietol žalobu, prostredníctvom ktorej sa žalobca domáhal zaplata sumy 504,90 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 646,90 Eur od 01.09.2018 do 01.09.2018, zo sumy 603,30 Eur od 02.09.2018 do 22.09.2018, zo sumy 558,94 Eur od 23.09.2018 do 30.10.2018, zo sumy 540,53 Eur od 31.10.2018 do 27.11.2018 a zo sumy 494,61 Eur od 28.11.2018 do zaplata, vrátane náhrady trov konania. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby žalobcu na tom právnom závere, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú strany uzatvorili neobsahuje všetky náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, konkrétne absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru a údaj o termíne splatnosti splátok úveru, a preto sa úver na jej základe poskytnutý žalovanej považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súčasne vzhľadom na plný úspech žalovanej, konštatoval vznik práva na jej strane na náhradu trov konania.

9. Žalobca odvolaním namietal správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie, uplatňujúc tak dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

10. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

11. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

12. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

13. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver o potrebe sankcionovať úver bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou (§ 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. 15.06.2015, ďalej len „ZoSÚ“) pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. f/ a l/ ZoSÚ - absencia údaju o termíne konečnej splatnosti úveru a doby trvania úveru, tiež o termíne splatnosti jednotlivých splátok úveru), v dôsledku čoho po zistení, že žalovaná zaplatila žalobcovi viac, ako jej bolo na úvere poskytnuté, žalobu ako nedôvodnú zamietol. Rovnako správne je jeho rozhodnutie v časti trov konania, keď úspešnej žalovanej priznal právo na náhradu trov konania v

plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v rozsahu vyššie uvedených záverov a konštatuje správnosť jeho dôvodov v tomto smere (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

15. Nemožno pochybovať o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu v zmysle ustanovení § 52 a nasl. OZ založeného medzi stranami sporu zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom na tento spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, v ktorom má pôvod v konaní uplatňovaný nárok žalobcu voči žalovanej, súd prvej inštancie zákonom zodpovedajúcim spôsobom, vychádzajúc z princípu ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu, posúdiac, že naň dopadajú normy spotrebiteľského práva, podrobil ex offio prieskumu obsah zmluvy o tomto úvere z hľadiska toho, či obsahovala zákonné náležitosti. V čase uzatvorenia zmluvy platila právna úprava zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a súd prvej inštancie zo správne aplikovaných ustanovení označeného právneho predpisu platných a účinných ku dňu uzatvorenia dotknutej zmluvy aj vychádzal. Podľa dôvodovej správy k návrhu Zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (po prijatí publikovanom pod č. 129/2010 Z.z.) vo vzťahu k § 9, zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má, aby spotrebiteľ získal dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí tiež údaj o dobe trvania a termíne konečnej splatnosti úveru a tiež o termíne splátok úveru. Z vyššie uvedenej dôvodovej správy k ust. § 9 ods. 2 vyplýva účel, pre ktorý zákonodarca zakotvil požiadavku obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere - ktorým účelom je dostatočná informovanosť spotrebiteľa o podmienkach spotrebiteľského úveru, ktorá požiadavka bola premietnutá aj do normatívneho textu - do znenia zákona.

16. V posudzovanej veci bola zmluva o úvere uzavretá dňa 15.06.2015, preto sa na ňu vzťahovali ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia tejto zmluvy, teda do 30.06.2015. V zmysle § 9 ods. 2 tohto zákona, sú stanovené obligatórne náležitosti, ktoré každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať, okrem všeobecných náležitostí (§ 43 Občianskeho zákonníka), aby zmluva o spotrebiteľskom úvere bola perfektným právnym úkonom. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b/ cit. zákona stanovuje sankciu pre veriteľa vo forme bezúročnosti úveru a bez poplatkov v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l), s), z) a aa). Takýmito obligatórnymi náležitosťami v zmysle písm. f/ a l/, sú tiež uvedenie termínu konečnej splatnosti a doby trvania úveru a tiež výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktorých absenciu ako podstatných náležitostí v dotknutej zmluve o úvere považoval súd za jednu z rozhodujúcich skutočností pre záver o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Sankcionovanie povinnosti poskytovateľa spotrebiteľského úveru vyplývajúcej zo zákona č. 129/2010 Z. z. uvedené v § 11 ods. 1, je primerané vzhľadom k závažnosti porušenia povinnosti poskytovateľa úveru, ktorým sa zabezpečí cieľ, t.j. ochrana spotrebiteľa a tento následok odradí poskytovateľa úveru od konania, ktoré nezodpovedá cieľu a to, aby spotrebiteľovi bolo umožnené poznať podmienky zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje a rozsahu povinnosti plniť (rozsudok Súdneho Dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15). Keď zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a l/, považuje sa poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Súdnou praxou akceptovaný výklad tohto ustanovenia jednoznačne smeruje k tomu (z hľadiska objasnenia významu právnych noriem), že týmto ustanovením chcel zákonodarca postihnúť skutočnosť absencie určitých obsahových náležitostí špecifickým následkom v podobe toho, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to pri každom porušení uvedenom v § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., ktorý výklad z hľadiska sledovaného cieľa vyplýva aj z neskorších noviel tohto zákona.

17. Pokiaľ ide o posúdenie uvedenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere eurokonformným výkladom príslušných ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/ a l/ zákona č. 129/2010 Z. z. v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroóvej, tu odvolací súd uvádza, že ani eurokonformným výkladom Smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorý poskytol vo svojom rozhodnutí Súdny dvor, nemožno prelomiť výklad

predmetných zákonných ustanovení, ktorý vychádza z úplne jasnej jazykovej formulácie daného zákonného ustanovenia. Zákonnodarca v týchto ustanoveniach jasne deklaroval požiadavku na uvedenie údajov o dobe trvania spotrebiteľského úveru, ako aj údajov o termíne splatnosti splátok.

18. Pre naplnenie zákonnej požiadavky vo vzťahu k náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenej v § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. (o.i. uvedenie termínu splátok istiny, úrokov a poplatkov) je pravdou, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere uvádzala splatnosť každej splátky odkazom na konkrétny dátum, avšak ani vyššie citovaný rozsudok SD EÚ na ktorý sa odvoláva žalobca, nie je možné použiť na obranu nejasných a nezrozumiteľných zmluvných ustanovení zjednodušeným tvrdením, že zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa rozsudku nemusí obsahovať odkazy na konkrétne dátumy splátok. Súdny dvor totiž dodáva, že odkaz na konkrétny dátum nie je nevyhnutný len v tom prípade „pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok“ (bod 50 rozsudku) a práve k naplneniu tejto kľúčovej požiadavky v posudzovanej veci vo vzťahu k obligatórnej náležitosti zmluvy (uvedenia údajov o termíne splátok) nedošlo, keď kolónka č. 31 zmluvy (termíny splatnosti splátok) odkazuje ako správne poukazuje súd prvej inštancie len na text uvedený pod čiarou, ktorý jednak spôsobom jeho začlenenia vzbudzuje klamlivý dojem nevýznamnosti, pričom nie je racionálne udržateľný dôvod, pre ktorý by takáto podstatná náležitosť zmluvy nemala byť uvedená pri hlavných parametroch úveru a navyše v zmluve inkorporovaná formulácia tejto náležitosti v znení „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po splatnosti úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Informácie o splátkach nájdete po registrácii aj na www.SpravcaFinancii.sk“; neposkytuje priemernému spotrebiteľovi jasnú, určitú a jednoduchým spôsobom zrozumiteľnú informáciu o termíne splátok úveru, keďže v zmysle nej je termín prvej splátky odvodzovaný od momentu poskytnutia úveru, čo si od spotrebiteľa vyžaduje ďalšie zisťovanie údajov nevyplývajúcich priamo z obsahu uzatvorenej zmluvy, zistenie ktorého je závislé od súčinnosti tretích strán (bánk spravujúcich účty žalobcu a žalovanej), čo je ako správne uvádza súd prvej inštancie absolútne neutržateľné, pričom identický osud stíha aj tvrdenie žalobcu, že tento údaj si žalovaná mohla dovodiť vo svetle počítania lehôt podľa ust. § 122 OZ, čím pokračuje vo svojej snahe prenášať neakceptovateľne ním spôsobenú vadu tohto údajov na spotrebiteľa. Keďže ani SD EÚ teda žiadnym spôsobom nespochybňuje, ani nezužuje povinnosť dodávateľov formulovať zmluvne dojednania jasným a zrozumiteľným spôsobom a tiež tak, aby nespôsovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ako ani povinnosť neuvádzať klamlivé, neúplne alebo akýmkoľvek spôsobom zavádzajúce informácie, ktoré povinnosti dodávateľovi jednoznačne vyplývajú napríklad z ustanovení § 4 ods. 2 a ods. 6 a § 7 a 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, nemožno dospieť k inému záveru vo vzťahu k tejto náležitosti, ako tomu, ktorý prijal súd prvej inštancie, čím je odvolacia námietka žalobcu v tomto smere nespôsobilou privodiť v prospech neho priaznivejšie rozhodnutie.

19. Pokiaľ odvolateľ vo vzťahu k náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. (o.i. uvedenie termínu splátok istiny, úrokov a poplatkov) tiež s odkazom na citované rozhodnutie SD EÚ namieta, že od neho nemožno požadovať v rámci tejto náležitosti presný rozpis amortizácie dlhu, teda rozpis splátok na istinu, úrok, poplatky, ale len uvedenie tohto údajov ako jedného údajov, jeho námietka je neopodstatnená, pretože nemá oporu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie na odlišných záveroch nezaložil, čo v princípe svedčí nielen o používaní formulárových zmlúv žalobcom, ale tiež o používaní formulárových odvolaní. Absenciu náležitosti uvedenej pod písm. l/ konštatoval súd prvej inštancie len vo vzťahu k absencii údajov o splatnosti splátok.

20. Keďže pre záver o tom, že úver je bez úrokov a bez poplatkov postačuje absencia čo i len jednej obligatórnej náležitosti zmluvy, v princípe už nebolo potrebné vzhľadom k predchádzajúcemu záveru preskúmať správnosť záverov o absencii ďalšieho zákonom vyžadovaného údajov, avšak z dôvodu, že sa k nemu viaže ťažisková časť odvolania, odvolací súd považoval za potrebné zaujať k nemu stanovisko.

21. Vychádzajúc z ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musela pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru obsahovať tiež uvedenie tak doby jej trvania, ako aj termínu konečnej splatnosti úveru, ktoré rovnako ako

iné náležitosti musia byť v zmluve uvedené „zrozumiteľne a stručne“ tak, ako to predpokladá ustanovenie článku 10 ods. 2 Smernice a vzhľadom na *expressis verbis* požiadavku zákona, pričom aj v tomto prípade bremeno neuvedenia týchto náležitostí zo strany veriteľa nemôže byť prenášané na spotrebiteľa s tým, aby si tieto náležitosti odvodil výkladom z iných náležitostí zmluvy. Údaj v tomto smere poskytnutý spotrebiteľovi musí byť stručný a jednoduchý, k naplneniu čoho rovnako v prípade dotknutej zmluvy neprišlo. Za týmito kritériám zodpovedajúci údaj, totiž nemožno považovať v zmluve uvedenú informáciu k údaju o termíne konečnej splatnosti, formulovanú „48 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v mesiaci“, ktorého zrozumiteľné opoznanie predpokladá aj v tomto prípade (ako v prípade údaju o splatnosti splátok) poznanie ďalších skutočností zo zmluvy nevyplývajúcich, keďže tento údaj sa odvíja od poskytnutia úveru (čo znamená pripísania peňažných prostriedkov úveru na účet žalobkyne za účelom možnosti jeho reálneho čerpania), ktorý moment ako na to správne poukazuje súd prvej inštancie nie je zhodný s momentom uzatvorenia zmluvy. Konkretizovaný údaj o dobe trvania zmluvy v tejto absenteje. Aj v tomto prípade tak zistenie súdu prvej inštancie o absencii údajov predpísaných ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. je v celom rozsahu správne a produkované námietky k nemu sa vzťahujúce nedôvodné.

22. V konečnom dôsledku nespôsobilou k odlišnému, v prospech žalobcu vyznievajúcejmu rozhodnutiu je tiež jeho zostávajúca námietka, že náležitosti zmluvy (doba trvania úveru a termín konečnej splatnosti úveru), pre absenciu ktorých súd prvej inštancie posúdil úver ako bez úrokov a bez poplatkov, sú obsiahnuté v úverových zmluvných podmienkach žalobcu, v konkrétnosti, že údaj o dobe trvania úveru je obsiahnutý v hlave 6 § 1 ÚZP a to tak, že zmluva je uzatvorená na dobu trvania záväzkov z nej plynúcich, a o termíne konečnej splatnosti v bode 39 ÚZP tak, že je to 48 mesiacov po poskytnutí úveru a to do posledného dňa v mesiaci.

23. Nad rámec toho, že formulácia týchto údajov trpí rovnakými vadami ako formulácia týchto údajov v samotnej zmluve, teda nenapĺňa *expressis verbis* požiadavku tak vnútroštátneho zákona, ako ani požiadavku Smernice, vychádzajúc z ktorých tieto náležitosti musia byť vyjadrené zrozumiteľne a stručne, pričom bremeno neuvedenia týchto náležitostí zo strany veriteľa (čomu sa rovná tiež ich nezrozumiteľné a nepriamočiare formulovanie), nemôže byť prenášané na spotrebiteľa s tým, aby si tieto náležitosti odvodil výkladom z iných náležitostí zmluvy, navyiac bez ohľadu na túto osobitnú právnu úpravu vo vzťahu k výkladu spotrebiteľských zmlúv, by bolo potrebné identický záver prijať tiež v rovine všeobecnej, pretože v zmluve v tomto smere použité formulácie, umožňujúce rôzny výklad, by z hľadiska spravodlivosti bolo potrebné vykladať v neprospech toho, kto ich do zmluvy naformuloval (rozhodnutie ÚS ČR sp.zn. IV.ÚS 182/01), čo bol nesporne žalobca, odvolací súd poukazuje tiež na to, že samotné ÚZP ani za platnú súčasť zmluvy považovať v danej veci nemožno.

24. Vychádzajúc z obsahu zmluvy, táto nesporne v niekoľkých bodoch odkazuje na Úverové podmienky žalobcu, ktoré majú byť podľa formulácie zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou s tým, že v zmysle bodu 46. klient potvrdzuje, že sa oboznámil s týmito podmienkami, sú mu zrozumiteľné, pre neho dostatočne určité a prejavuje súhlas byť nimi viazaný. Na žalobcom pripojenej zmluve (keďže k uzatvoreniu zmluvy došlo autorizáciou prostredníctvom SMS zo strany žalobkyne) je na mieste určenom na podpis dlžníka uvedený vždy kód, ktorý potvrdzuje v princípe prevzatie tohto dokumentu žalovanou, keďže išlo o uzatvorenie zmluvy prostredníctvom internetovej komunikácie v kombinácii s autorizačnými SMS (tento sa nachádza na každej strane zmluvy, tiež na samostatnej dohode o zrážkach zo mzdy), na úverových podmienkach, ktoré majú byť neoddeliteľnou časťou zmluvy sa však nenachádza žiaden autorizačný kód a to nielen na jednotlivých stranách, ale ani na ich záverečnej strane.

25. Je pravdou, že európska, ani vnútroštátna úprava spotrebiteľských úverov nevyžaduje zakotvenie všetkých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v jedinom dokumente, ani nevyklučuje použitie úverových zmluvných podmienok. Preto možno vo všeobecnosti akceptovať, ak okrem samotnej zmluvnej listiny, sú zmluvné podmienky obsiahnuté tiež v ďalších zmluvných dokumentoch. Nevyhnutným predpokladom však je ich riadne inkorporovanie do zmluvy (ich jednoznačné zrozumiteľné identifikovanie, rozsah v akom sa na zmluvu vzťahujú), pričom nepostačujúcim je len vyhlásenie, že sa s nimi spotrebiteľ oboznámil a s nimi súhlasí, pokiaľ je pochybnosť o ich inkorporácii (teda včlenenie ich podmienok do zmluvy). Samotné ÚZP však súčasne musia spĺňať podmienku transparentnosti a nesmú byť pre spotrebiteľa prekvapivé či nezrozumiteľné, musí byť jednoznačné, ktoré podmienky z nich a v akom rozsahu sa na spotrebiteľa v konkrétnom prípade vzťahujú, nesmú obsahovať tiež tzv. krížové odkazy“, teda zmluva odkáže na jedny podmienky a tie nemôžu následne odkazovať na ďalšie

dokumenty, či podmienky. Veritelia sú povinní preukázať, že obchodne podmienky sú spotrebiteľovi známe, teda že pred podpisom bol s nimi podrobne a zrozumiteľne oboznámený tiež, že boli k zmluve priložené, a to tak, aby sa spotrebiteľ mohol pred uzavretím zmluvy skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 449/13, CA Consumer Finance SA v. Bakkaus, bod 28, podľa ktorého obozretný veriteľ si musí byť vedomý nevyhnutnosti zbierania a uchovania dôkazov o splnení svojich informačných povinností a povinností poskytnúť vysvetlenia. V spotrebiteľskom vzťahu je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, lebo má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje. Preto treba od dodávateľa očakávať aj vyžadovať, že sa vo vzťahu k spotrebiteľovi bude správať vo všeobecnej polohe poctivo. Ak takto nepostupuje, spreneverí dôveru druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť svojho konania, a takémuto nepoctivému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V praxi sa zásada poctivosti vzťahuje aj na aplikáciu úverových podmienok. Podľa demonštratívneho výpočtu uvedeného v § 53 v odseku 4 písm. a/ sa za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, čo je typické práve pre úverové zmluvné podmienky, s ktorými sa spotrebiteľ nemal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy. V pochybnostiach v tomto smere musí dodávateľ preukázať (má dôkazné bremeno), že boli k zmluve pripojené a druhá strana sa oboznámila s ich obsahom, to znamená primárne už len to, že boli spotrebiteľovi predložené v takej forme a kvalite, že objektívne mal možnosť tieto bez ťažkostí minimálne prečítať, k naplneniu čoho však v konkrétnostiach posudzovanej veci zjavne neprišlo, keďže žalobca v tomto smere dôkazné bremeno neunesol. Nie je rozhodným, že v zmluve, ako už bolo uvedené vyššie je zakomponované prehlásenie spotrebiteľa, že s ich obsahom sa pred podpisom zmluvy oboznámil o ktorý prípad ide aj v posudzovanej veci. Zmluvné dojednanie obsahujúce takéto vyhlásenie (v tomto prípade v bode 46. zmluvy) je totiž neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 4 písm. l) OZ, ktorá má za následok, že na spotrebiteľa je de facto prenášané dôkazné bremeno v otázke riadneho oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a okolnosťami uzavretia úverovej zmluvy. Práve skryté prenesenie dôkazného bremena má pre spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potenciálnemu uplatneniu jeho práv na súde a u iných štátnych orgánov, keďže spotrebiteľ už len v dôsledku predmetnej zmluvnej podmienky môže byť odradený od prípadného podania podnetov alebo návrhov štátnym orgánom. Uvedenými zmluvnými podmienkami sa na spotrebiteľa taktiež neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s esenciálnymi informáciami podstatnými pre posúdenie vhodnosti a únosnosti úveru podľa zmluvy v kontexte jeho majetkových pomerov a finančných možností, ako to tiež uvádza vo svojom rozhodnutí aj Ústredný inšpektorát SOI (z 24.03.2014 č. SK/0207/99/2014), s čím je súladnou tiež ťažisková súdna prax, posúdiac takúto podmienku ako neprijateľnú, inkorporovanú do typových zmlúv, o ktorú ide nepochybne tiež v posudzovanej veci.

26. Za týchto okolností je teda jednoznačné, že obsah ÚZP na ktoré odkazuje zmluva vo vyššie identifikovanom bode, jednak nebol priamo inkorporovaný do textu samotnej zmluvy, a pri absencii preukázania splnenia si informačnej povinnosti žalobcu oboznámiť žalovanú s ich obsahom, či preukázania, že boli skutočne aj reálne k zmluve priložené ich nemožno považovať za platnú súčasť zmluvy. V konečnom dôsledku samotný fakt, že jednotlivé strany samotnej zmluvy a ďalšieho dokumentu (dohode o zrážkach zo mzdy) sú opatrené autorizačnými kódmi SMS preukazujúcimi v tomto prípade doručenie jednotlivých strán dokumentu žalovanej, čo vo vzťahu k ÚZP zjavne absentuje, odvolací súd nad rámec toho, že samotný žalobca ich doručenie žalovanej nepreukázal, nemá zásadnejšiu pochybnosť o tom, že absencia uvedenia autorizačného kódu na nich, v prospech odlišného záveru (ako že ich žalovaná nemala k dispozícii) jednoznačne nenasvedčuje. Odvolací súd vo svetle komplexného náhľadu na okolnosti uzatvorenia zmluvy a v nej formulovaných ťažiskových parametrov úveru a podmienok, s cieľom zodpovedania otázky, či úmyslom dodávateľa skutočne bolo postupovať v zmysle zákona tak, aby priemerný spotrebiteľ v čase uzatvárania zmluvy mal jednoznačnú, určitú a bez zložitostí opoznatelnú vedomosť o všetkých podstatných parametroch úveru a podmienkach jeho splácania a mohol tak posúdiť bez väčších ťažkostí svoju úverovú záťaženosť, považuje takéto konanie za nekalú obchodnú prax, ktorá je vo svetle § 7 zák. o ochrane spotrebiteľa zakázaná, pretože diskvalifikuje spotrebiteľa z reálnej možnosti opoznania ich dopadov na neho vo sférach zmluvného vzťahu, ktorých sa jednotlivé ÚZP dotýkajú.

27. Odvolacie námietky žalobcu tak neboli spôsobilé privodiť v prospech neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

28. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o náhrade trov konania, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

29. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní plne úspešná, má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu tiež priznal.

30. O výške náhrady trov odvolacieho konania, rozhodne v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 v nadväznosti na ustanovenie § 251 CSP súd prvej inštancie prostredníctvom súdneho úradníka.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).